Parkfilmhuis TAKE 38
Cornelis Geellaan 2, 2406 JG Alphen aan den Rijn, telefoon (0172) 493737

6e jaargang, nr 38

A Serious Man: nieuw meesterwerk van gebroeders Coen
Un prophète, weer een meesterwerk, nu van Franse makelij
A Single Man, verbluffend debuut van modeman Tom Ford
Wat verder?

Beste lezers van Take (38)

In de vorige Take riep ik u op wat vaker naar ons filmhuis te komen. Laat u nou massaal gehoor hebben gegeven aan mijn oproep! Of zou het aan de films in de voorbije periode hebben gelegen dat u in zeer groten getale het filmhuis hebt bezocht? Hoe dan ook, we hebben nog niet zo vaak achtereen uitverkochte stoelen gehad voor films waarvan we de volle bezetting ook wel hadden verwacht, maar toch.
Het jubileumjaar van onze 40-jarige 'moeder' (Parkexpressie) hebben we in elk geval goed ingezet. Want we hebben de eerste twee maanden van dit jaar ruim 50 (!) procent meer bezoekers getrokken dan in dezelfde periode van 2009. Zeker, er zit een flink aantal leerlingen bij van voortgezet en basisonderwijs, maar ook de reguliere filmvoorstellingen bezocht u in een veel groter aantal dan die in de eerste twee maanden van vorig jaar.
Vooral Millennium was, zoals verwacht, een publiekstrekker; niet eerder hebben we zoveel belangstellenden moeten teleurstellen met de mededeling dat de film al uitverkocht was. Maar ook Julie & Julia, De helaasheid der dingen (jawel!), Nothing Personal, Das weisse Band en begin deze maand nog, Precious en Le Concert, werden door velen van u bezocht.
De belangstelling was zo massaal en de vraag naar een hervertoning was ook zo groot, dat we al hebben besloten een aantal van deze films opnieuw te vertonen, zeer binnenkort of op termijn. Ze komen er dus weer aan: Millennium 1 nog een keer eind deze maand in het kader van de vertoning van deel 2 (nu al praktisch uitverkocht voor alle zeven voorstellingen), Nothing Personal en Das weisse Band in de loop van april en Julie & Julia, 3x op Koninginnedag. Wat Millennium 1, 2 EN 3 trouwens betreft: het is vrijwel zeker dat deze in mei twee weken lang vertoond worden. Vanaf 29 maart leest u hier meer over op onze site.
Uw massale belangstelling heeft overigens ook een keerzijde: het komt geregeld voor dat we belangstellenden moeten teleurstellen, terwijl dat achteraf lang niet altijd nodig was geweest. Het komt helaas steeds vaker voor dat mensen die gereserveerd hebben, wegblijven zonder dat tijdig te melden.
Dat is jammer voor ons, maar nog veel meer voor de bezoekers die door wat voor omstandigheden ook, niet hadden gereserveerd en zich op de wachtlijst hadden laten plaatsen. Afwezigheid zonder afmelding heeft voor die mensen geen effect meer, hooguit voor de wachtenden bij de kassa, maar dat vinden we niet rechtvaardig. Bij deze dus een tweede oproep: laat het ons bijtijds weten als u onverhoopt niet naar de eerder door u gereserveerde film kunt komen. We zijn u er mede namens de mensen op de wachtlijst erkentelijk voor.

Hartelijke groet,

Loek Heskes

A Serious Man: nieuw meesterwerk van gebroeders Coen

Toen ik ***A Serious Man*** voor de eerste keer zag, was ik nog niet echt onder de indruk, in tegenstelling tot vele eerdere films van Ethan en Joel Coen die mij wel van meet af aan imponeerden. Maar toen ik in de gelegenheid was de film weer te bekijken, raakte ik er meer en meer van overtuigd dat de gebroeders Coen wel degelijk opnieuw een meesterwerk hadden afgeleverd. Zeker, de personages zijn minder karikaturaal dan in hun andere films, maar krijgen zeker niet minder gestalte en minder inhoud. Wellicht miste ik de acteurs – George Clooney, John Goodman, John Turturro, Tim Blake – die als het ware bij toerbeurt hun opwachting maken in de films van Joel en Ethan Coen, maar de acteurs die nu in *A Serious Man* figureren, alle overigens relatief onbekende theateracteurs, doen daar zeker niet voor onder. Het is wel de meest persoonlijke film van de gebroeders Coen, want het verhaal speelt zich af in het beschermde, Joodse milieu waarin de Coens zijn opgevoed en grootgebracht. (Joel en Ethan Coen zijn geboren in de Amerikaanse metropool Minneapolis, respectievelijk in 1954 en in 1957). De gitzwarte humor die zo kenmerkend is voor vele van hun andere films, is dit keer minder aangezet, maar ook nu zijn menselijke tekortkomingen en een opeenstapeling van tegenspoed en misère weer het leidmotief van *A Serious Man*. Ook nu hebben Joel en Ethan Coen het scenario voor *A Serious Man* geschreven, hebben zij de film weer geproduceerd en hebben zij de montage uitgevoerd. Ook in dat opzicht is *A Serious Man* een kenmerkende Coen-film. De film won dan wel geen Oscar bij de laatste verkiezing, nominaties in een aantal categorieën – Beste Film, Beste Originele Scenario – bewees dat de film over voldoende klasse beschikt.

Het begon voor de Coens allemaal in 1987 met *Raising Arizona*. Daarna volgden in een nog gemoedelijk tempo *Miller's Crossing* (1990), het fantastische *Barton Fink* (1991) en het formidabele *Fargo* in 1996. Vanaf het jaar 2000 met *O Brother Where Art Thou?*, volgden de producties elkaar in duizelingwekkend tempo op: *The Man Who Wasn't There* (2001), *The Ladykillers* (2004), *No Country for Old Men* (2007) en *Burn After Reading* (2008). En misschien met uitzondering van *The Ladykillers* geldt voor al deze films zonder uitzondering het predikaat grandioos. We draaien *A Serious Man* in de eerste week van april vijf maal.

Un prophète, weer een meesterwerk, nu van Franse makelij

Un prophète is de tweede film waar ik speciaal uw aandacht op wil vestigen. Regisseur Jacques Audiard deed met *De battre mon coeur s'est arreté* uit 2005, met *Sur mes lèvres* uit 2001 en *Un héros très discret* uit 1996 al eerder van zich spreken, maar met *Un prophète* heeft hij zichzelf overtroffen. Audiard is medescenarist van dit gevangenisepos dat alle eerder uitgebrachte gevangenisdrama's verre overstijgt. Dat is overigens niet het minst te danken aan hoofdrolspeler Tahar Rahim die weergaloos speelt. Rahim maakt zijn speelfilmdebuut in de nieuwste film van Audiard, maar acteert alsof hij al een hele reeks filmrollen achter de rug heeft. Die zijn er dus niet en dat maakt ook dat je hem niet aan eerdere optredens kunt koppelen. Wat Rahim vanaf de eerste beelden de kijker laat zien is ronduit imponerend; een superieure debutant in een film die overigens ook heel sterke bijrollen kent, zoals die van Niels Arestrup die een Corsicaanse maffiabaas in het gevang op een al even indrukwekkende wijze gestalte en vorm geeft. *Un prophète* was genomineerd, net als *Das weisse Band* van Haneke trouwens, voor de Oscar voor de Beste Niet-Engelstalige Film. Maar die prijs ging verrassenderwijs naar de Argentijnse inzending *El Secreto de Sus Ojos*. Overigens was *Un prophète* eerder bij de uitreiking van de Césars, de Franse Oscar, al negen maal in de prijzen gevallen, onder andere voor Beste Film, Beste Regie en, natuurlijk, Beste Acteur. Tijdens het laatste Rotterdamse filmfestival, waar ik de film voor een tweede maal zag, werd *Un prophète* achtste in de strijd om de IFFR-Publieksprijs met een overall-waardering van maar liefst 4.456 – winnaar *Yo, tambien* uit Mexico werd eerste met 4.720. Er waren op het IFFR 180 films in competitie. We draaien U*n prophète* in de eerste helft van april vijf maal.

A Single Man, verbluffend debuut van modeman Tom Ford

Nog een film waaraan ik wat meer tekst wil besteden, is ***A Single Man*** van Tom Ford, modeontwerper van professie. Met *A Single Man* heeft Ford een verrassende eerste productie gemaakt met ook nog 'ns een formidabele Colin Firth in de hoofdrol en een fantastische Julianne Moore in één van de bijrollen. *A Single Man* eindigde op het laatste IFFR in de competitie voor de publiekprijs net een plek hoger dan *Un prophète*, zevende met een waardering van 4.464.

Het thema van *A Single Man*, de zelfgekozen dood, is zeker niet gemakkelijk, maar Ford – in een vorig leven creatief directeur van modeconcerns Gucci en Yves Saint Laurent – is er zeer wel in geslaagd om zijn film niet ten onder te laten gaan aan goedkoop sentiment en aan overdreven overgevoeligheid. De film speelt zich af in het begin van de jaren '60 van de vorige eeuw, een tijd waarin homoseksualiteit onbesproken bleef. Het leven van George Falconer, homoseksuele man van middelbare leeftijd, hoogleraar aan een universiteit in Los Angeles, is dus al niet gemakkelijk en dat wordt er allemaal niet beter op als zijn partner, met wie hij al jaren achtereen samenleeft, bij een auto-ongeval om het leven komt. Want ook de rouw om het verlies en de eenzaamheid kunnen niet openlijk worden getoond. Colin Firth speelt de rol van George indrukwekkend. Hij draagt de film zondermeer en werd dan ook mijns inziens terecht enkele weken terug voor een Oscar genomineerd, die uiteindelijk door Jeff Bridges voor diens rol in *Crazy Heart* werd gewonnen. Op het laatste Filmfestival van Venetië, ook een filmfestival van naam en faam, kreeg Firth de prijs voor de Beste Acteur. Colin Firth speelde in *A Single Man* zijn 48ste (!) filmrol. Hij begon zijn carrière in 1984 met *Nineteen, Nineteen* en heeft sindsdien een groot aantal imposante rollen gespeeld, zoals in *Where the Truth Lies, Girl With a Pearl Earring, Love Actually, The Importance of Being Earnest, Bridget Jones's Diary, Shakespeare in love, Pride and Prejudice* en *The English Patient,* om maar een enkele te vermelden. *Genova* en *And When Did You Last See Your Father?* waren twee films met Firth in de hoofdrol die we recentelijk nog in ons filmhuis hebben vertoond.

In weerwil van het thema is *A Single Man* zeker geen sombere film. Knap is de vondst van de regisseur om de kleur en het licht in de film als het ware mee te laten veranderen met de gemoedstoestand van hoofdrolspeler Firth. Muziek en aankleding van de film zijn wonderschoon, de mise-en-scène is werkelijk overweldigend. Ford baseerde zijn film op de gelijknamige roman van Christopher Isherwood en schreef de eindversie van het scenario.
We draaien *A Single Man* ook vijf maal, in de tweede helft van april.

Wat verder?

Met hetzelfde gemak als wat voor hierboven gold, zou ik nog een aantal films die we voor de maand april hebben geprogrammeerd, van een uitgebreide toelichting willen en kunnen voorzien, maar omwille van de ruimte en uw leesgeduld moet ik volstaan met slechts een korte vermelding.

Terry Gilliam, de man die zijn regieloopbaan in 1975 begon met *Monty Python and the Holy Grail* en recentelijk nog faam verwierf met *Twelve Monkeys* en *Tideland*, heeft met ***The Imaginarium of Doctor Parnassus*** weer een nieuwe parel aan zijn ketting toegevoegd. *The Imaginarium*, een ode aan de fantasie en de creativiteit en waarin de verbeelding het van de werkelijkheid wint, heeft een imposante cast met Johnny Depp, Jude Law, Colin Farrell, Tom Waits, Christopher Plummer en, in een fantastische hoofdrol, de in 2008 overleden Heath Ledger.

The Imaginarium draaien we driemaal, in de eerste week van april. In dezelfde periode als waarin we *Un Prophète* draaien, vertonen we, op veler verzoek, nogmaals ***Nothing Personal***, de prachtige film van Urszula Antoniak met Lotte Verbeek en Stephen Rea in de hoofdrollen.

Viermaal staat de film, waarin eenzaamheid als ultieme vorm van vrijheid het centrale thema is, op de rol. In de eerste helft van april laten we u de sympathieke documentaire ***The Rainbow Warriors of Waiheke Island*** zien, een eerbetoon aan de actievoerders van Greenpeace van het eerste uur.

De documentaire van Suzanne Raes geeft een fraai inkijkje in het bestaan de activisten van de Rainbow Warrior van weleer. De docu kreeg op het laatste IDFA in Amsterdam veel waardering.In hetzelfde tijdvak vertonen we naast *A Single Man*, ook weer op veler verzoek, driemaal ***Das weisse Band*** van Michael Haneke, de indrukwekkende film over het verstilde leven in de Duits plattelandsdorp vlak voor het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. De film van de Oostenrijkse regisseur mag dan niet de Oscar voor Beste Niet-Engelstalige Film hebben gekregen, half december vorig jaar werd zijn *Das weisse Band* tot beste Europese film van 2009 uitgeroepen en kreeg hij tevens een prijs voor de Beste Regie en het Beste Scenario.
Vanaf de derde week van april vertonen we ***The Last Station*** van regisseur Michael Hoffman. Helen Mirren, inmiddels getooid met de adellijke titel Dame, was voor haar rol in deze film genomineerd voor een Oscar, maar moest het beeldje uiteindelijk aan Sandra Bullock laten. Het historische drama van Hoffman is wat voorspelbaar, maar Helen Mirren en haar tegenspeler Christopher Plummer als het echtpaar Tolstoj maken van *The Last Station* toch een mooie film.

In de laatste week van de volgende maand draaien we ***My Queen Karo***, een film die ik op het laatste IFFR heb gezien en die mij aangenaam heeft verrast. En mij niet alleen, want de film van de Vlaamse (!) regisseuse Dorothée van den Berghe over het Amsterdamse krakersbestaan in de jaren ’70 van de vorige eeuw, haalde in de competitie om de Publieksprijs een 22ste plaats met een waardering van ruim 4.2.
Van den Berghe debuteerde in 2002 met *Meisje* en kreeg daarvoor veel lof. In haar tweede speelfilm, *My Queen Karo*, heeft zij zich laten inspireren door haar eigen jeugdjaren in Amsterdam. Het filmverhaal wordt verteld vanuit de optiek van een 10-jarig meisje – een heel knappe rol van de jonge Nederlandse Anna Franziska Jaeger.
De filmrecensent van de Volkskrant schreef dat *My Queen Karo* een liefdesbetuiging is aan de vrijheid en de creativiteit van weleer. En dat de zorgvuldige vormgeving en het goede spel van de acteurs de film tot een genot voor het oog maken. Daar heb ik niets aan toe te voegen, hooguit de vermelding dat Matthias Schoenaerts, jawel, de zoon van, Déborah Francois, Maria Kraakman en Rifka Lodeizen prima rollen vertolken.
Eenmalig vertonen we woensdag 28 april ***De weg naar Cadiz***, een productie van Jonathan Herzberg en Shariff Korver, beiden nog studerend aan Film en Televisie Academie.

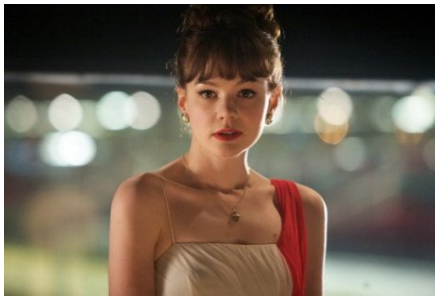

In de laatste dagen van april en de eerste van mei draaien we vijfmaal achtereen ***An Education*** van de Deense regisseuse Lone Scherfig met de met een Oscar genomineerde Carey Mulligan in één van de twee prachtige hoofdrollen. De ander wordt vertolkt door Peter Sarsgaard, die we allemaal nog kennen van The Skeleton Key, Kinsey en Shattered Glass, om maar enkele van de films te noemen waarin hij een prominente rol heeft vervuld. Behalve voor de vrouwelijke hoofdrol was *An Education* bij de laatste Oscars ook nog genomineerd in de categorie Beste Film en Beste Bewerkte Scenario. Scherfig is overigens geen onbekende in het filmvak, want zij regisseerde eerder *Italiensk for begindere*, een succesproductie uit het jaar 2000. In de herhaling zijn ***Julie & Julia*** in april. Op de laatste dag komen ze driemaal in actie, om 12.00 uur, 14.30 uur en 17.00 uur, een waardige filmische afsluiting van de aprilmaand. Op de film ***Brothers***, de Amerikaanse remake van Jim Sheridan van het oorspronkelijke Brodre van Susanne Bier, geprogrammeerd voor de eerste dagen mei, kom ik in de volgende Take uitgebreid terug.